

**ΕΟΡΤΑΣΜΟΣ ΤΩΝ 90 ΧΡΟΝΩΝ (1918-2008)
ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
& ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ**
Πάτρα, 22 Δεκεμβρίου 2008

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΣΕΒ, κ. ΔΗΜΗΤΡΗ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Κυρίες και κύριοι,
Αγαπητοί φίλοι,

Είναι δύσκολοι καιροί και είμαστε δύσκολος λαός. Αλλ' αυτό είναι ένας λόγος παραπάνω για ν' αντιμετωπίσουμε κατάματα την πραγματικότητα. Πληρώνουμε σήμερα τις μισές αλήθειες και τις μισιακές πολιτικές πολλών ετών. Το ίδιο και η Πάτρα, το ίδιο και η Αχαΐα. Από κέντρο εκβιομηχάνισης και εθνικής ανάπτυξης που ήταν άλλοτε, σήμερα είναι αναγκασμένη να αναζητεί εναγώνια τη νέα αναπτυξιακή προοπτική της. Η Πάτρα, είναι η επιτομή της σημερινής Ελλάδας! Όλοι αισθανόμαστε το αδιέξοδο. Νιώθουμε πως βιώνουμε το τέλος μιας εποχής –το τέλος του πελατειακού Κράτους, της κομματικοκρατούμενης κοινωνίας, της επιδοτούμενης ανάπτυξης. Η σημερινή κρίση δεν αντιμετωπίζεται λοιπόν με υπεκφυγές. Η κοινωνία μας έχει πάρει το μήνυμα. Και δεν μπορεί πια να χορταίνει με λαγούς και πετραχήλια. Ξέρει ότι για να αντιμετωπίσουμε την κρίση με το κεφάλι ψηλά, πρέπει να πάψουμε να σκύβουμε μπροστά στις ευθύνες μας.

Τις τελευταίες τούτες μέρες βιώνουμε ένα ανεξέλεγκτο ξέσπασμα οργής, που εκδηλώθηκε και στην Πάτρα. Υποστήκαμε μια καταστροφή που είχε τη μυρωδιά της αποσύνθεσης. Η κοινωνία αισθάνθηκε ανυπεράσπιστη και ένοχη. Ένοχη, γιατί συνειδητοποίησε ότι η δημοκρατία και η ευζωία μας δεν μπορούν πια να συγκαλύψουν τη βαθύτερη υστέρηση, τη μετριοκρατία και την απαξία που μας χαρακτηρίζουν.

Άμεσα, όλοι οι υπεύθυνοι πολίτες καταδικάσαμε τη βία. Δεν αρκεί όμως να καταδικάσουμε τα έκτροπα. Ούτε μπορούμε να αγνοήσουμε το εκκωφαντικό μήνυμα που μας στέλνουν οι νέοι μας. Πρέπει να προβληματιστούμε για τα όσα συμβαίνουν. Στους νέους μας και στους εαυτούς μας οφείλουμε μία γνήσια αυτοκριτική, που να μεταφραστεί σε εξυγιαντική και ανορθωτική δράση. Αυτή είναι η κοινή μας επιτακτική ευθύνη. Αν δεν την αναλάβουμε, αν πάλι στρουθοκαμηλίσουμε, το κόστος θα είναι πολύ μεγαλύτερο την επόμενη φορά –γιατί ασφαλώς θα υπάρξει επόμενη φορά. Σε ένα αχυρένιο σύστημα η παραμικρή σπίθα μπορεί να προκαλέσει πυρκαγιά.

Η κοινωνική κρίση είναι σύμφυτη με την οικονομική που μαίνεται διεθνώς και η οποία θα επιταθεί μέσα στο 2009. Κι εδώ πρέπει να δούμε την πραγματικότητα κατάματα.

Πολύ πριν ξεσπάσει η παγκόσμια χρηματοπιστωτική αναταραχή, η χώρα μας είχε πάρει τον δρόμο της οικονομικής οπισθοχώρησης και της κοινωνικής αναστάτωσης. Πίσω από τους ανθηρούς δείκτες του Χρηματιστηρίου, τα φιλόδοξα επιχειρηματικά deals και μερικά ευημερούντα μακροοικονομικά μεγέθη, το δημόσιο χρέος διογκωνόταν, το ισοζύγιο πληρωμών χειρότερευε, η παραγωγικότητα υπέφερε, οι άμεσες ξένες επενδύσεις ήταν ανύπαρκτες, η ανταγωνιστικότητα της οικονομίας μας διολίσθαινε συνεχώς, η αδιαφάνεια και τα νοσηρά φαινόμενα κυριαρχούσαν.

Η παγκόσμια κρίση απλά έφερε πιο έντονα στην επιφάνεια τα συμπτώματα της οικονομικοκοινωνικής δυσπραγίας μας, τις συσσωρευμένες από δεκαετίες διαρθρωτικές παθολογίες. Μας δοκιμάζει, θέτοντας όλους μας ενώπιον ευθυνών που δεν μπορούμε πια να αποφύγουμε.

Από την πολιτική ηγεσία, από τον πολιτικό κόσμο, από τους κοινωνικούς φορείς, απαιτείται μία νέα προσέγγιση της οικονομίας και της κοινωνίας. Απ' αυτήν εξαρτάται η εθνική αξιοπιστία μας στη δύσκολη διεθνή συγκυρία. Είναι κοινές οι διαπιστώσεις ως προς τα βαθύτερα οικονομικά πολιτικά και κοινωνικά αίτια της σημερινής οικονομικο-κοινωνικής κρίσης. Και είναι γνωστές οι αποφάσεις και δράσεις που απαιτούνται για την αντιμετώπισή τους. Ο δρόμος της μικροκομματικής αντιπαράθεσης ή της συντεχνιακής διχόνοιας δεν είναι ο δρόμος της πραγματικής αλλαγής. Συνειδητοποιούμε πλέον ως κοινωνία, ότι η άκρατη κομματικοκρατία και η πελατειακή συναλλαγή δεν αποτελούν πλαίσιο ατομικής διασφάλισης, αλλά καθεστώς συλλογικής καθίζησης. Αν δεν τολμήσουμε να κοιτάξουμε από κοινού μπροστά, είμαστε καταδικασμένοι να μείνουμε αμετάκλητα πίσω. Αυτό το μήνυμα έστειλε ο ΣΕΒ όταν μίλησε για την ανάγκη ενιαίας βούλησης. Το κατεπείγον μήνυμα της σημερινής κρίσης είναι ότι δεν έχουμε πια την πολυτέλεια των καλλιεργούμενων ψευδαισθήσεων, των συνεχών αναβολών, της χρόνιας μετάθεσης των ευθυνών σ' ένα αύριο που μοιάζει ολοένα και περισσότερο με το χθες...Ενιαία βούληση σημαίνει τη διαμόρφωση κοινής συνείδησης για το μέγεθος των προβλημάτων και κοινή προσπάθεια για την ουσιαστική αντιμετώπισή τους.

Ο ΣΕΒ έχει προτείνει ένα πλαίσιο δράσης που είναι μονόδρομος για την εθνική διέξοδο από τα σημερινά μας αδιέξοδα. Τρεις είναι οι άξονες του πλαισίου αυτού:

- Η στροφή από την εικονική οικονομία της χρηματιστηριακής κερδοσκοπίας στην πραγματική οικονομία της εργασίας, της παραγωγής, του δημιουργικού μόχθου.
- Η διαμόρφωση ενός νέου μοντέλου ανάπτυξης, οριοθετημένου από νέους θεσμούς και στηριγμένου στους κλάδους αναπτυξιακής αιχμής της σύγχρονης οικονομίας και στις αρχές της βιώσιμης ανάπτυξης.
- Ο προσδιορισμός μιας νέας ισορροπίας ανάμεσα σ' έναν δυναμικό ιδιωτικό και σ' έναν αποτελεσματικό δημόσιο τομέα, που σήμερα καλούνται να συμπράξουν για την ανάπτυξη και την κοινωνική συνοχή.

Από πολλές πλευρές, τις δύσκολες τούτες μέρες, εκπέμπονται εκκλήσεις προς το Κράτος για βοήθεια. Το Κράτος, όμως, αποτελεί σήμερα τον αδύνατο κρίκο της οικονομικής αλυσίδας. Ζητάμε από αυτό λύσεις, ενώ το ίδιο αποτελεί ένα βασικό πρόβλημα για την αντιμετώπιση της κρίσης. Πώς θα μας σώσει από την κρίση ένα κράτος που ωθεί όχι σε οικονομική ανάπτυξη, αλλά σε οικονομική καθήλωση, με προφανείς συνέπειες για όλους –ακόμα και για τους μη κρατικοδίαιτους– Έλληνες;

Πολλοί ζητούν μια νέα οικονομική πολιτική. Εγώ, θα έλεγα ότι χρειαζόμαστε μια νέα πολιτική για την οικονομία. Είναι μια ουσιώδης διαφορά αντίληψης. Το μεγάλο πρόβλημά μας δεν είναι η δημοσιονομική και η νομισματική πολιτική. Είναι η

υλοποίηση θεσμικών μεταρρυθμίσεων, που θα αλλάξουν τις βάσεις που στηρίζουν την οικονομική πολιτική και θα προσδώσουν στην κοινωνία νέα προοπτική για πρόοδο. Μέχρι σήμερα, συνδέαμε την οικονομική και κοινωνική μας πρόοδο με τον περιορισμό το δημοσιονομικού ελλείμματος. Και αγνοούσαμε τα σήματα κινδύνου που εξέπεμπαν το χρέος, το άνοιγμα στο ισοζύγιο πληρωμών, η χαμηλή ανταγωνιστικότητα, τα φαινόμενα κοινωνικής δυσπραγίας και φτώχειας. Αγνοήσαμε, πάνω απ' όλα, τις συνεχείς προτροπές του κόσμου γύρω μας για προώθηση των αναγκαίων διαρθρωτικών αλλαγών που θα διασφάλιζαν την πρόοδο σε μακρόπνοο βάση Φυσικώ τω λόγω, η κρίση μας βρήκε ανέτοιμους και ανοχύρωτους.

Εκείνο που απαιτείται άμεσα είναι:

- Για την ουσιαστική ενίσχυση των ασθενέστερων, επιβάλλεται η περικοπή των καταναλωτικών δαπανών των υπουργείων, η αναβολή εξοπλιστικών προγραμμάτων και η ευρύτερη ανακατανομή των πόρων ανάμεσα στα υπουργεία.
- Για την τόνωση της αγοράς, χρειάζεται η περαιτέρω επιτάχυνση της μείωσης των φορολογικών συντελεστών και η ενίσχυση των δημοσίων επενδύσεων. Αυτή μπορεί να επιτευχθεί, χωρίς δημοσιονομικό κόστος, με την απεμπλοκή των ΣΔΙΤ και των προγραμμάτων του ΕΣΠΑ από τα γρανάζια της απερίγραπτης ελληνικής γραφειοκρατίας.

Γεγονός είναι ότι, παρά τις προσπάθειες, η αναγκαία στήριξη της οικονομίας και της κοινωνίας μας θα επιφέρει αύξηση του ελλείμματος. Υπό τις παρούσες συνθήκες, αυτό δεν είναι τραγικό, αλλά με μια προϋπόθεση: ότι παράλληλα θα υιοθετήσουμε ένα λεπτομερές και δεσμευτικό πρόγραμμα διαρθρωτικών αλλαγών. Ένα πρόγραμμα που θα είναι πειστικό, θα έχει τη στήριξη της κοινωνίας και θα τηρηθεί με ευλάβεια. Με την προϋπόθεση αυτή, τόσο η Ε.Ε. όσο και η διεθνής κεφαλαιαγορά, από την οποία έτσι κι αλλιώς εξαρτόμαστε, θα στηρίξουν τις αναγκαίες αυτές αποφάσεις. Θα αποφύγουμε έτσι τον μπαμπούλα της επιτήρησης και θα μειώσουμε το κόστος δανεισμού μας.

Τα κύρια στοιχεία ενός τέτοιου προγράμματος για την Ελλάδα, είναι από καιρό γνωστά και συμπεριλαμβάνουν:

- Την πραγματική εξυγίανση του ασφαλιστικού συστήματος.
- Την περιστολή του δημοσιονομικού χάους στην Υγεία.
- Το άνοιγμα των αγορών στον ανταγωνισμό, με προτεραιότητα στην αγορά ενέργειας και την κατάργηση των κλειστών επαγγελμάτων.
- Τη δραστική απλοποίηση της πολυνομίας και των γραφειοκρατικών δαιδάλων που πνίγουν τη δημιουργικότητα και ταλαιπωρούν τον πολίτη.

Χρειαζόμαστε ένα ολοκληρωμένο σχέδιο ανασυγκρότησης για να ξαναγίνει φερέγγυος ο τόπος. Για να χρηματοδοτηθεί το μέλλον του, όχι ο φαύλος κύκλος των ελλειμμάτων του.

Δεν θα κουραστώ να επαναλαμβάνω ότι σήμερα πληρώνουμε όχι μόνο τη διεθνή χρηματοπιστωτική κρίση, αλλά, κυρίως, τη χρόνια ολιγωρία μας να κόψουμε τον γόρδιο δεσμό των διαρθρωτικών προβλημάτων που καθηλώνουν τη χώρα. Δεν μηδενίζω τα όσα έχουν γίνει, την υπαρκτή πρόοδο. Αλλά, τα όσα έγιναν δεν επαρκούν. Πρέπει να προχωρήσουμε πολύ πιο γρήγορα και πολύ πιο αποτελεσματικά.

Κυρίες και κύριοι,

Οι πρωτοβουλίες αλλαγής ανήκουν στις δυνάμεις εκείνες που δεν έχουν διαβρωθεί από τα εκφυλιστικά φαινόμενα των καιρών μας –σε όποιο χώρο και αν βρίσκονται.

Ο κόσμος αλλάζει. Πρέπει ν' αλλάξουμε κι εμείς!

Οι βασικοί παράγοντες που συνθέτουν τον δημόσιο βίο –ο πολιτικός κόσμος και το κράτος, ο ιδιωτικός τομέας και το συνδικαλιστικό κίνημα, οι κοινωνικοί εταίροι και οι πολίτες, οφείλουν να κάνουν την αυτοκριτική τους και να αποδείξουν ότι μπορούν να αναβαθμίσουν και τις διεκδικήσεις τους και την κοινωνική συμβολή τους.

Ευθύνη του πολιτικού συστήματος είναι να μην αναλώνεται σε στείρα αντιπαράθεση και να μην παγιδεύεται στο δέος του μικροπολιτικού κόστους. Χρειαζόμαστε ένα πολιτικό σύστημα που να καθοδηγεί τον λαό, αντί να τρέχει λαχανιάζοντας πίσω από το υποτιθέμενο κοινό αίσθημα. Μόνο έτσι η πολιτική θα ανακτήσει ουσία και περιεχόμενο –αν αντιπροτείνει στον έλληνα πολίτη ανθεκτικότερες αλήθειες από τα κατά συνθήκη συνθήματα τα οποία αναμασά.

Ευθύνη του Κράτους είναι να λειτουργεί με βάση τη διαφάνεια, την αξιοκρατία και την αποτελεσματικότητα. Χρειαζόμαστε ένα Κράτος που να εγγυάται την πληρότητα και ποιότητα της κοινωνικής πρόνοιας, που να εφαρμόζει τους νόμους και να αποστρέφεται την πολυνομία. Που να υπηρετεί, αντί να καταδυναστεύει τον πολίτη. Ένα Κράτος εστιασμένων αρμοδιοτήτων και ευρείας αξιοπιστίας.

Ευθύνη του συνδικαλιστικού κινήματος είναι να αποτελέσει φορέα δημιουργικών πρωτοβουλιών, που να εκφράζει τις διεκδικήσεις του σύγχρονου εργαζόμενου και όχι τις φοβίες του. Χρειαζόμαστε, σήμερα, ένα συνδικαλιστικό κίνημα που θα παίξει ενεργό ρόλο στις σύγχρονες στρατηγικές απασχόλησης και θα αναλάβει από κοινού με τον ιδιωτικό τομέα τολμηρές πρωτοβουλίες προώθησης επενδύσεων και δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας.

Ευθύνη της επιχειρηματικής τάξης είναι να μεταγγίσει αναπτυξιακή και ανταγωνιστική συνείδηση στο σύνολο της κοινωνίας. Γι' αυτό χρειαζόμαστε σήμερα μία υπεύθυνη και συνειδητοποιημένη, σύγχρονη επιχειρηματική τάξη. Η κοινωνία έχει κάθε δικαίωμα και κάθε συμφέρον να περιμένει πολύ περισσότερα από εμάς. Πρέπει να αναδειχθούμε πρωτοπόροι στην προσπάθεια για την ανταγωνιστική ανασυγκρότηση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Πάνω απ' όλα, όμως, σήμερα, χρειάζεται όλοι να δείξουμε έμπρακτα πίστη στο εθνικό κεφάλαιο των ανθρώπων που συναπαρτίζουν το δημιουργικό δυναμικό αυτού του τόπου. Η σημερινή Ελλάδα δεν εμπνέει τους προικισμένους νέους της για εργασία και δημιουργία. Το πελατειακό κράτος, η ασφυκτική κομματικοκρατία φράζουν τον δρόμο στους αξιότερους και ευνοούν σκανδαλωδώς τους μετριότερους. Λείπει η ελευθερία και η έμπνευση που θα αναγεννήσουν την ελπίδα στους νέους και θα ξαναδέσουν τα καλύτερα παιδιά μας με τον τόπο τους.

Κυρίες και κύριοι,

Η κρίση μας απειλεί –αλλά και μας προκαλεί. Μας προσφέρει μια μοναδική –και ίσως την ύστατη– ευκαιρία να θέσουμε την ανάπτυξη και την κοινωνική πρόοδο σε νέες και υγιείς βάσεις. Κρίση δεν σημαίνει καταστροφή. Σημαίνει αναπροσαρμογή των ιδεών, των αντιλήψεων, της λειτουργίας μας. Μια βαθιά δομική κρίση σαν αυτή που βιώνουμε σημαίνει το τέλος μιας εποχής. Εμπεριέχει, έτσι και την αρχή μιας

νέας εποχής, τους κανόνες της οποίας σ' εμάς εναπτόκειται να προσδιορίσουμε κι όχι στον όποιο από μηχανής θεό. Η αλλαγή πλεύσης είναι σήμερα ζωτική για την επιβίωσή μας στον σύγχρονο κόσμο –για να ξερκίσουμε το φάσμα της οικονομικής καθίζησης, των κοινωνικών αναταραχών, της εθνικής υποβάθμισης.

Η πρόκληση για μας, τούτη την ώρα, σε τούτον τον τόπο, είναι να ξεφύγουμε από το τέλμα ενός συστήματος που μονίμως βολεύεται και αναβάλλει. Και να οικοδομήσουμε από την αρχή ένα σύστημα πραγματικών αξιών –σε όλα τα επίπεδα: της οικονομίας, της πολιτείας, της κοινωνίας.

Είναι μια πρόκληση που απευθύνεται άμεσα στο Κράτος και το πολιτικό σύστημα, απ' όπου αναζητούνται, κατ' αρχήν, οι μεγάλες αποφάσεις, οι αποφασιστικές παρεμβάσεις, το πλαίσιο εθνικής δράσης. Αλλά, εξίσου καθοριστικός μπορεί και πρέπει να είναι ο ρόλος και η συμβολή όλων των κοινωνικών εταίρων, όλων των παραγωγικών δυνάμεων, σε μια τέτοια επένδυση πνοής στο κοινό μας μέλλον. Μπροστά στην κρίση κανείς δεν μπορεί να αδιαφορήσει. Γιατί, σήμερα, τίποτα δεν είναι - και δεν πρέπει να ξανά είναι – όπως μέχρι χθες.

Πιστεύω πως μπορεί να επικρατήσει στον τόπο μας κλίμα υγείας, αισιοδοξίας και δημιουργίας. Όσοι ικανοί, όσοι δημιουργικοί, όσοι ζωντανοί –όπως θα έλεγε ο Ίων Δραγούμης– έχουν δικαίωμα και καθήκον να διεκδικήσουν άλλες προδιαγραφές, άλλες προοπτικές για τον τόπο μας. Μαζί να ανατρέψουμε τις εστίες παρακμής και να διαμορφώσουμε ένα νέο εθνικό τοπίο. Μαζί να ξαναθέσουμε ψηλά τον πήχη.

Ευθύνη και συμφέρον μας είναι από την κρίση αυτή να προκύψει ένας μεγάλος συναγερμός πραγματικά ανανεωτικών δυνάμεων, μέσα σε όλα τα κόμματα, μέσα στην ίδια την κοινωνία μας, που θα κινητοποιήσει τον τόπο προς τα εμπρός, θα ενεργοποιήσει τις δυνάμεις του, θα υπερνικήσει τις δυσκαμψίες και τις παθογένειες που μας ακινητοποιούν.

Ένας συναγερμός ανανέωσης απ' τον οποίο να αναδειχθεί η ενιαία εθνική βούληση που, σήμερα περισσότερο παρά ποτέ, έχουμε ανάγκη για να προχωρήσει επιτέλους ένα μακρόπνοο πρόγραμμα αλλαγών στη λειτουργία των θεσμών και του Κράτους, στην παιδεία, στη δημόσια διοίκηση, στις αναπτυξιακές δομές, στην ίδια την κοινωνία.

Ένας συναγερμός ελπίδας, ικανός να διαμορφώσει την ισχυρή, αξιόπιστη και σύγχρονη διακυβέρνηση που χρειάζεται ο τόπος και επιβάλλουν οι περιστάσεις.

Αγαπητοί φίλοι,
Από εμάς εξαρτάται!